

רע"פ 861/14 - מלכה נחום נגד מדינת ישראל [באמצעות מ.א. חפר]

בבית המשפט העליון

רע"פ 861/14

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקשת: מלכה נחום

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל [באמצעות מ.א. חפר]

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת נ' אהד), ב-
המחוזי מרכז-לוד מתאריך 27.12.2013 בתיק ע"פ
038435-09-13, שניתן על ידי כב' השופטת נ' אהד

המבקשת: בעצמה

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת נ' אהד), ב-
עפ"א 38435-09-13, בגדרו נדחה ערעורה של המבקשת על פסק דינו של בית משפט השלום בנתניה, בשבתו כבית
משפט לעניינים מקומיים (כב' השופטת ח' קיציס), ב-ח"נ 11733-07-12 מתאריך 4.8.2013.

2. בית משפט השלום לעניינים מקומיים הנכבד הרשיע את המבקשת, לאחר שזו ביקשה להישפט בפניו ולאחר
שמיעת ראיות, בעבירה של חניית רכב שלא כדין במקום שבו אסורה החנייה והאיסור מסומן בתמרור (עבירה לפי סעיף
5(א)(17) לחוק עזר לעמק חפר (העמדת רכב וחנייתו), התשכ"ב-1962), וגזר עליה קנס בסך 500 ש"ח.

עמוד 1

3. בערעור שהגישה המבקשת כנגד פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד טענה המבקשת, באמצעות בא-כוחה כי:

(א) היא הורשעה מבלי שהובאה מטעם המשיבה כל ראיה לכך שהיא החנתה את רכבה במקום שבו החניה אסורה והאיסור מסומן בתמרור.

(ב) בית המשפט העביר את הנטל להוכיח כי בצד הרחוב שבו היא החנתה את רכבה לא היה תמרור האוסר חנייה שם - על שכמה, וזאת בניגוד לכלל הנקוט במשפט פלילי.

(ג) בית המשפט ביסס את הכרעתו על ראיות בלתי קבילות.

(ד) בית המשפט התעלם מטענת "הגנה מן הצדק", שיסודה באכיפה בדרגות שבה נקטה המשיבה, לשיטת המבקשת. לטענת המבקשת, המשיבה נוהגת שלא לרשום דו"חות לדיירי הרחוב שבגין החנייה בו היא קיבלה דו"ח (רחוב דקר בבית-ינאי), ולאורחיהם, הנושאים תו-אורח, וזאת מבלי שמוצב ברחוב תמרור המאפשר לדיירי הרחוב ולאורחיהם כאמור להחנות בשני צידי הרחוב מבלי שהחנייה שם תהווה עבירה על חוק העזר - ובמצב דברים זה אכיפת חוק העזר רק כנגד מי שאיננו נמנה על דיירי הרחוב ואורחיהם כאמור - הינה אכיפה בדרגות פסולה.

4. בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את הערעור. נקבע כי בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד ביסס את הכרעתו על עדותו של הפקח, אשר רשם את דו"ח החניה, שלפיה ברחוב דקר בבית ינאי קיימים, בשני צידי הרחוב, תמרורים האוסרים חניה ברחוב, וכן על: תצלום הרכב שהוטמע בדו"ח ועל שרטוט שהתבקש הפקח לצייר במסגרת חקירתו הנגדית על ידי ב"כ המבקשת. משכך נמצא כי בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד - צדק כשקבע כי על מנת לסתור את עדותו של הפקח, היה על המבקשת לתמוך את גרסתה, שלפיה בצד הרחוב שבו היא חנתה לא היה תמרור האוסר חניה שם - בראיות, ומשהיא לא עשתה כן עמדה המשיבה בנטל השכנוע המוטל עליה. באשר לטענה בדבר אכיפה בדרגות הפנה בית המשפט המחוזי הנכבד לעדותו של הפקח, שלפיה בשלט המוצב בכניסה ליישוב מוצגת מדיניות המשיבה לעניין הסדרי החניה של תושבי המקום בסופי השבוע והנפקת תווי חניה המתירים להם ולאורחיהם את האפשרות להחנות רכבים בסמוך לביתם - ועל כן אין ממש בטענתה של המבקשת במישור זה.

5. מכאן הבקשה שלפני, שבגדרה חוזרת המבקשת (בעצמה) על הטענות שהעלתה בפני בית המשפט המחוזי הנכבד בערעורה.

6. דין הבקשה להידחות. המקרה שלפני איננו בא בגדרם של אותם מקרים חריגים המצדיקים, על פי ההלכה הפסוקה, מתן רשות ערעור לדיון "בגלגול שלישי" בפני בית משפט זה. הבקשה איננה מעוררת שאלה משפטיות בעלת חשיבות ציבורית, החורגת מעניינים של הצדדים הישירים להליך (עיינו: ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982), וטענותיה של מתמקדות בהשגה על אופן יישומו של הדין בעניינה. דא עקא, הלכה היא כי טעות גרידא ביישום הדין, גם אילו היתה כזאת - ואינני סבור שכך קרה כאן - איננה מהווה עילה למתן רשות ערעור "בגלגול שלישי" (ראו: רע"פ 8125/13 גבריאלי נ' מדינת ישראל (12.1.2014) והאסמכתאות הנזכרות שם בפסקה י').

7. נוכח האמור לעיל ומאחר שלא מצאתי כי מתגלה במקרה זה אי-צדק בולט, או כי מתעורר חשש כי נגרם

למבקשת עיוות דין (עיינו, למשל: רע"פ 2222/13 חיחיאשווילי נ' מדינת ישראל (2.5.2013)) - אין בידי להיעתר לבקשה.

8. סוף דבר: הבקשה למתן רשות ערעור נדחית.

ניתנה היום, י' בכסלו התשע"ו (22.11.2015).

ש ו פ ט
